

mange her, der, ligesom jeg, ikke forstaa det. Jeg maa fastholde, at Statsbanefunktionærerne ere lige saa gode Borgere og lige saa fuldt valgbara til Folketinget som alle andre. Og jeg maa fastholde, at Ministerens Adfærd mod Pakmester Pedersen maa tilintetgøre deres Valgbarhed, og at der saaledes af Ministeren er gjort Indgreb i Statsbanefunktionærernes grundlovmæssige Rettigheder. Det forekommer mig, at det kan Ministeren ikke komme ud over. I alle Tilfælde maa der en helt anden Forklaring til end den, den ærede Minister har givet, inden nogen kan forstaa, hvorledes Ministeren kan mene, at han beskytter sine Funktionærers grundlovmæssige Rettigheder.

Ministeren for offentlige Arbejder

(*Juul Rysensteen*): Naar det nu paastaas, at Ministeren tilintetgør Funktionærernes Valgbarhed samtidig med, at han umuliggør, at de søge deres Afsked, saa er det atter en Misforstaaelse af den ærede Forespørger. Enhver under Statsbanerne ansat har sin bestemte Opsigelsesfrist, og den har jeg sagt, at de komme til at overholde, hvis de ville holde sig inden for Løven. Hvis Pakmester Pedersen ønsker sin Afsked i Morgen, skal jeg villig give ham den.

J. C. Christensen: For mig have de Grunde, den ærede Minister har ført frem for sin Fremgangsmaade, paa ingen Maade været fyldestgørende. Og det er sikkert nok, at den Fremgangsmaade, den ærede Minister har anvendt over for vedkommende Bestillingsmand, maa have givet denne Indtrykket af, at han ikke burde og efter Ministerens Mening ikke kunde søge Valg til Folketinget. Saa vidt jeg erindrer — jeg har ikke Ordene hos mig i Øjeblikket — var det ogsaa saaledes, Ordene bleve fremsatte i „Berlingske Tidende“. Ordene gik sikkert ud paa, at den vedkommende ikke kunde søge Valg til Folketinget. Det Indtryk har Manden absolut maattet faa, og det Indtryk har Offentligheden ogsaa faaet af Ministerens Indgriben: Ministeren vilde hindre ham i at søge Valg til Folketinget. Men Ministeren har ikke nogen retmæssig Adgang til at hindre Manden i at søge Valg til Folketinget, fordi han er ansat under Statsbanedriften. Den ærede Minister vilde have handlet klogere og rigtigere i at lade P. D. Pedersen passe sig selv med sin Valgkandidatur. Naar det Tidspunkt var kommet, at P. D. Pedersen var bleven

valgt, kunde Ministeren have undersøgt, om han kunde blive ved at være Pakmester. Det var det Spørgsmaal, der mulig kunde komme til at foreligge. Nu siger den ærede Minister: Saa længe vilde jeg ikke vente, for jeg havde Omsorg for P. D. Pedersens Kone og Børn. Men jeg synes, at den højtærede Minister kunde have ladet P. D. Pedersen selv have Omsorg for Kone og Børn og ikke være saa ivrig i denne Sag. Det har ikke saa ringe Betydning, at Statsborgerne i Statens Tjeneste føle sig lige saa trygge med Hensyn til deres statsborgerlige Rettigheder som andre, der ikke ere ansatte i denne Tjeneste. Nu siger Ministeren, at i et tidligere Tilfælde har en nuværende Overretssagfører spurgt Ministeriet, om han maatte stille sig som Højres Kandidat, men at han fik et Nej. Det kan imidlertid ikke nytte Ministeren at drage dette frem her, for P. D. Pedersen har jo ikke spurgt Ministeren, om han maatte stille sig. Det er Ministeren selv, der har grebet ind over for P. D. Pedersen og forklaret ham, at hans Stilling ikke gav ham Adgang til at søge Valg til Folketinget. I øvrigt er det ikke nok, at Ministeren fremdrager, at en nuværende Overretssagfører har spurgt sig for og faaet Nej, thi saa vidt jeg ved, er der nu en af Højres Valgkandidater, der er ansat i Flaaden, og som søger Valg trods det, at han har denne Stilling. Jeg ved ikke, hvorfor Ministeren ikke har foranlediget, at han ogsaa har faaet Brev paa en lignende Maade som P. D. Pedersen med Meddelelse om, at hans Stilling er uforenelig med at søge Valg til Folketinget. . . . (*A. Christensen:* Han er ikke gift!). . . . Jeg ved ikke, om han ogsaa har Kone og Børn og jeg ved heller ikke, hvorvidt den højtærede Marineminister har samme Omsorg for sine undergivnes Koner og Børn som Ministeren for de offentlige Arbejder. Men saa vidt jeg ved, har vedkommende Funktionær ikke faaet noget Brev fra Ministeren om, at hans Stilling er uforenelig med at søge Valg til Folketinget. Det er imidlertid meget uheldigt for en Regering, at dens Partis Valgkandidater, naar de ere Statsfunktionærer, uantastede kunne søge Valg til Folketinget, medens Funktionærer, der erklære, at de træde i Opposition til Regeringen, faa Tilkendegivelse om, at deres Stilling er til Hinder for, at de søge Valg til Folketinget.

Spørgsmaalet har i Virkeligheden, rent praktisk set, ikke behøvet at ligge for. Den højtærede Minister kunde have ventet